Р Е Ш Е Н И Е
№ 18253

гр. София, 29.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 45 състав,** в публично заседание на 13.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **3339** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. чл. 75, ал. 1, т. 2, във вр. с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във вр. с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на И. Х. Т., от мъжки пол, [дата на раждане] , в [населено място], С., гражданин на С., етническа принадлежност: мюсюлманин – сунит, семейно положение – неженен, ЛНЧ [ЕГН], срещу Решение № 2484 / 13.03.2025 г. на Председателя на ДАБ при МС, с което е отказано да се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на търсещия закрила.

В жалбата е посочено, че оспореното решение е незаконосъобразно поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на административнопроизводствените правила при издаването му. Излагат се подробни съображения за неправилна преценка на обстановката в С.. Неотбиването на военна служба в С. като цяло води до обоснован страх от преследване. Според оценките на ВКБООН за ситуацията в С., както SAA, така и SDF и други бунтовнически въоръжени фракции, извършват тежки нарушения на човешките права и международното хуманитарно право. Голяма е вероятността при принудителна мобилизация на И. Х. Т. той да бъде принуден да извърши деяния, които да се квалифицират като „военни престъпления“ или „престъпления против човечеството“, въпреки нежеланието му да участва в подобни дейности.

В жалбата се препраща към мотивите на Решение на Съда на ЕС от 19 ноември 2020 г. по дело С – 238 / 19 EZ срещу Bundesrepublik D., което разглежда друг подобен случай на сирийски гражданин. Там са констатира, че „съществува силна презумпция, че отказът да се отбие военна служба при условията, уточнени в чл. 9, параграф 2, буква „д“ от Директива 2011 / 95 / ЕС, е свързан с едно от петте основания, припомнени в чл. 10 от нея“. На тази основа трябва да се

приеме за установено, че отказът на И. Х. Т. да изпълни задължителна военна служба в С. ще доведе до преследване поради (преписано) политическо мнение по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ.
Съгласно § 170 от Наръчника на ВКБООН, информацията, че въпросните военни действия са осъдени от международната общност, трябва да е достатъчна, за да се предостави бежански статут; в този случай не е необходимо да се търсят допълнителни доказателства за предприети спрямо жалбоподателя действия за насилствена мобилизация. Неправилно е заключението на административния орган за неприложимост на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Дори след падането на режима на Б. А. обстановката е такава, че има сблъсъци между привърженици на режима и новата власт. Налице е опустошителна хуманитарна и икономическа криза. Обжалваното решение не е съобразено с актуалната позиция на ВКБООН.
В съдебно заседание жалбоподателят не се явява. Представлява се от адв. К. С.. Иска от съда да уважи жалбата на основанията, посочени в нея.
Ответникът – Председател на ДАБ – представлява се от юрисконсулт М. К.. Иска от съда да отхвърли жалбата като недоказана и неоснователна. В С. има хуманитарна криза, но има и хуманитарна помощ. Твърди, че действително има безредици, както е видно и от справката, изготвена от Дирекция „Международна дейност“, но има и значително подобрение, има хуманитарна помощ. Отбелязва големия брой бежанци, които се завръщат в С., които всеки ден стават все повече и повече.
Софийска градска прокуратура не се представлява. Не изразява становище по съществото на спора.
Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, прие за установено от фактическа страна следното:
Не е спорно по делото, че И. Х. Т., от мъжки пол, [дата на раждане] , в [населено място], С., гражданин на С., етническа принадлежност: мюсюлманин – сунит, семейно положение – неженен, ЛНЧ [ЕГН], е подал молба за предоставяне на международна закрила с вх. № ОК-13-1566 / 16.08.2024 г. по регистъра на РПЦ – С. до председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ-МС). Личните данни са установени въз основа на подписана декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ (л. 64 от делото). Чуждият гражданин не е представил оригинален документ, който да удостоверява неговата самоличност.
В хода на интервюто жалбоподателят е посочил, че той е роден на дата 01.10.2006 г. В хода на регистрацията е допусната грешка относно датата на раждане на чуждия гражданин. За нуждите на производството чужденецът е предоставил фотокопие на сирийска лична карта. Липсата на оригинал дискредитира възможността да се коригира рождената дата. За нуждите на производството по ЗУБ се приема, че И. Х. Т. е роден на дата 10.02.2007 г. В хода на производството по предоставяне на международна закрила жалбоподателят е навършил пълнолетие.
Попълнен е регистрационен лист (л. 69 от делото) и приложение към него (л. 70 - 71). Попълнена е Евродак дактилоскопна карта (л. 65 от делото).
Чуждият гражданин е информиран писмено на разбираем за него език в присъствието на преводач за процедурата, която ще се следва, за неговите права и задължения, за последиците от неспазването на задълженията му или за отказа да сътрудничи на длъжностните лица на ДАБ при МС. Уведомен е с указанията относно правата и задълженията на децата под 18 години, които са сами в Република България и са подали молба за закрила (л. 66 – 68). Уведомен е за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци, които търсят международна закрила в Република България. Предоставена му е информация за обработване на

лични данни на чужденци, търсещи международна закрила (л. 61 – 62). Предоставена му е информация и Инструкция за задълженията на чужденците, настанени в центровете на ДАБ (л. 58 – 60 от делото).
На дата 30.09.2024 г. с жалбоподателя И. Х. Т. е проведено интервю. На интервюто са присъствали: преводач и представител по чл. 25 от ЗУБ адвокат И. И.. Уведомен е социален работник от ДСП – К. село, но поради намален състав е посочено, че ще бъде изготвен социален доклад. Въпросите и отговорите от интервюто са обективирани в протокол с рег. № 15988 / 30.09.2024 г. В интервюто се посочва, че Т. е напуснал С., нелегално, преди около един месец и половина спрямо датата 30.09.2024 г. Били са група от 7 души непознати помежду си, с трафикант от Турция. Останал в И. два дни. В България е влязъл с група от 14 човека, нелегално, с трафикант, преди около месец. Пътувал е сам. Родителите на жалбоподателя са останали в С.. Живеят в [населено място], област Х.. Има трима братя и три сестри. Роден е в [населено място]. В селото живеят и кюрди и араби, но повечето са араби. Кюрдите управляват селото от 2015 г. Не е имал проблеми заради факта, че е арабин. Мюсюлманин – сунит е. Не е членувал в политическа партия или организация. Не е бил осъждан. Ако се върне в С., ще го вземат в армията – или кюрдските сили или редовната армия или свободната армия. В България иска да учи и иска закрила.
В резултат от проведеното административно производство е издадено оспореното Решение № 2484 / 13.03.2025 г. на Председателя на ДАБ при МС, с което е отказано да се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на търсещия закрила.
В решението е прието, че за кандидата за закрила не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по ЗУБ, съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, тъй като изложените от него мотиви не са правно релевантни за търсената закрила. Кандидатът за закрила е напуснал С., не за да търси международна закрила, а за да търси по – добър стандарт на живот в посока Европа. Според решаващия орган, чуждият гражданин не е посочил никакви основателни опасения от преследване, установени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. При провеждане на интервюто няма нито един наведен довод от търсещия международна закрила, че в държавата му по произход е бил преследван от някои от посочените критерии в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. До приключване на административното производство не са представени и доказателства, сочещи, че в С. чужденецът е бил преследван или има опасност от бъдещо преследване по причини, свързани с неговата раса, религия, националност, изразено политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Според изложеното в мотивите на оспорения административен акт, едно от условията за признаването на статут на бежанец по смисъла на чл. 1, буква „А“ от Женевската конвенция е наличието на причинно – следствена връзка между поводите за преследване, а именно – раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, и актовете на преследване или липсата на закрила срещу такива актове.
В мотивите на оспорения акт се отделя специално внимание на обстоятелството, че изразеното нежелание от страна на кандидата да бъде мобилизиран, не е съпътствано от други значими за него мотиви да напусне страната. Хипотетичните твърдения на молителя, че може да бъде мобилизиран не са достатъчни, за да се направи извод, че И. Х. Т. се нуждае от международна закрила. Вероятността да бъде мобилизиран, не обосновава автоматично наличието на реална заплаха от преследване.
Според решаващия орган за И. Х. Т. не са налице предпоставки за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 9, тъй като не е посочил член от семейството му да има предоставен статут на бежанец в Република България.
От заявените в хода на административното производство факти и обстоятелства не се доказва

наличие на преследване или основателен страх от преследване поради расата на И. Х. Т., или поради неговата религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическото му мнение и / или убеждение. Решаващият орган приема, че липсват законови предпоставки за предоставяне на статут на бежанец, предвидени в чл. 8 от ЗУБ.
Административният орган приема, че спрямо И. Х. Т. липсват предпоставки за предоставяне и на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ. Не е установена „реална опасност от смъртно наказание или екзекуция“. Посегателствата, формулирани в чл. 15, б. „в“ от Директивата, респективно в чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, също не са налице. Липсват, според решаващия орган, „тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя“. Тези заплахи са присъщи на обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт“.
Административният орган стига до извода, че поради липса на добре обосновани опасения от преследване и индивидуализация на заплахата за живота на кандидата, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в С. трябва да е изключително. Въз основа на приобщените в хода на административното производство справки не може да се направи извод, че насилието в С. е безогледно и изключително. При разглеждане на основанията за предоставяне на хуманитарен статут по реда на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ органът е съобразил Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие за „посегателство“ в чл. 15, б. „б“ от Директива 2004 / 83 / ЕО (Директива 2011 / 95 / ЕС) относно минималните стандарти за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила.
В хода на административното производство е приобщена Справка с вх. № МД – 02 – 77 / 03.02.2025 г., изготвена от дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС и Справка с вх. № МД – 02 – 60 / 29.01.2025 г., изготвена от дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС относно актуалното положение в С..
В хода на административното производство е приобщена справка от ДАНС (рег. № М – 19840 от 04.12.2024 г.) В справката е посочено, че ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила в България на лицето И. Х. Т., в случай че отговаря на условията на ЗУБ. (л. 35 от делото)
Изготвен е социален доклад за И. Х. Т. по реда на чл. 15, ал. 1 от Закона за закрила на детето. (л. 40 от делото) В него е посочено, че основните права на непълнолетния непридружен чужденец не са нарушени.
При така установената фактическа обстановка от правна страна съдът намира следното:
По допустимостта:
Жалбата е процесуално допустима, като подадена срещу годен за оспорване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от търсената защита и при спазване на 14 - дневния срок за съдебно обжалване, предвиден в чл. 84, ал. 3 от ЗУБ. Оспореното решение е връчено на дата 21.03.2025 г. Жалбата е подадена на дата 27.03.2025 г.
Разгледана по същество жалбата е неоснователна.
Оспореният акт е издаден от компетентен административен орган съобразно правомощието на председателя на ДАБ по чл. 48, ал. 1, т. 1 от ЗУБ да предоставя, отказва, отнема или прекратява статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България.
Жалбоподателят И. Х. Т., от мъжки пол, [дата на раждане] , в [населено място], С., гражданин на С., етническа принадлежност: мюсюлманин – сунит, семейно положение – неженен, ЛНЧ [ЕГН], е чужденец по смисъла на § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ - не е български гражданин, не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, държава – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария.
На И. Х. Т. е разяснена и осигурена възможност да кандидатства за международна закрила, видно

от подадената негова молба до председателя на ДАБ с искане по чл. 59, ал. 2 от ЗУБ към официалните власти на Република България да му се предостави международна закрила.
Производството за И. Х. Т., се явява образувано с регистрирането на негова молба. Оспореното решение е издадено в производство по общия ред по глава шеста, раздел II от ЗУБ, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ на И. Х. Т. е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут.
Решение № 2484 от 13.03.2025 г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет е издадено в писмена форма – чл. 9, ал. 1 от Директива 2013 / 32 / ЕС. Решението е мотивирано с фактическите и правните основания за отхвърляне на молбата – чл. 59, ал. 1 и ал. 2, т. 4 от АПК, вр. чл. 9, ал. 2, изречение 1 – во от Директива 2013 / 32 / ЕС. Съгласно чл. 75, ал. 2, изречение 1 – во от ЗУБ са обсъдени подробно, както личното положение на кандидата за международна закрила, така и ситуацията в държавата му на произход по § 1, т. 7 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ.
Според настоящия съдебен състав възражението, че анализът на изложената в решението обстановка в С. е формален и не кореспондира с личната бежанска история е неоснователно. Мотивите на решението разкриват пълен анализ на доказателствените материали, а изводите относно обстоятелствата, относими към предпоставките за предоставяне на закрила, са изложени по начина, указан в процесуалния закон. Обсъдени са всички доказателствени източници, като обосновано е прието, че не се установява наличие на някое от основанията за предоставяне на исканата международна закрила. Отказът за предоставяне на международна закрила е основан на съдържащите се в мотивите на решението констатации относно преценката на обществено-политическа обстановка в С. и липсата на данни за осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В резултат на задълбочен анализ на събраните доказателства е формиран обоснован извод за отсъствие на установените в ЗУБ материалноправни предпоставки по чл. 8 ЗУБ.
Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение и / или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Определението за бежанец е въведено с Конвенцията за статута на бежанците на ООН от 1951 г. Конвенцията е приета точно с тази цел, а именно – да посочи кои лица трябва да се смятат за бежанци, като се дефинират признаците, чрез които те могат да бъдат разпознати и идентифицирани. В теорията се приема, че въпреки използването на израза „предоставя“ в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, индивидуалният административен акт, от който произтича статутът на бежанец, по своя правен характер не е конститутивен (правосъздаващ), а констативен (правопризнаващ) акт.
И. Х. Т. не отговаря на законовите условия за признаване на статут на бежанец поради следното:
В качеството си на сирийски гражданин, който пребивава на територията на Република България, е чужденец – гражданин на трета държава, който се намира извън държавата си по произход, чийто гражданин е съгласно чл. 2, б. „д“ от Директива 2011 / 95 / ЕС и член 1, раздел А (1) от Женевската конвенция от 1951 г., изменена с Нюйоркския протокол от 1967 г. Декларираните от И. Х. Т. при регистрацията по чл. 61, ал. 2 ЗУБ, и при интервюто факти по чл. 4, ал. 1 от Директива 2011 / 95 ЕС в подкрепа на молбата му за закрила нито пряко, нито косвено са свързани с държавата по произход – чл. 4, ал. 3, б. „а“ от Директива 2011 / 95 / ЕС или с осъществено или осъществимо спрямо него преследване – чл. 4, ал. 3, б. „б“ от Директива 2011 / 95 ЕС.
Направените изявления от И. Х. Т. пред Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет

(ДАБ при МС) във връзка с индивидуалното му положение и лични обстоятелства нито поотделно, нито заедно сочат, че е напуснал С., защото е бил преследван, в това число поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политически убеждения – чл. 4, ал. 3, буква „в“ от Директива 2011 / 95 / ЕС. Това се потвърждава и от проведеното интервю.
От жалбоподателя И. Х. Т. не са съобщени събития, настъпили след като е напуснал С., или извършвани от него дейности, след като е заминал, израз или продължение на убеждения и ориентация, изразявани в държавата му на произход, които да пораждат у него опасения от преследване при завръщане и да сочат на нужда от международна закрила, възникнала на място (sur place), съгласно чл. 5, ал. 1 и ал. 2 от Директива 2011 / 95 / ЕС. Тоест, молбата на И. Х. Т. към официалните власти на Република България нито при подаването ѝ, нито в който ѝ да е последващ момент е обоснована от самия него с каквито ѝ да е елементи, относими към критериите, релевантни за определяне на статут на бежанец.
От значение е и обстоятелството, че в хода на интервюто И. Х. Т. заявява, че иска да учи в България. (л. 44 от делото)
О. дотук анализ сочи, че И. Х. Т. не изпитва основателни опасения от действията на преследване по чл. 8, ал. 3 – 5 от ЗУБ.
Обосновано и правилно ответният национален административен орган е приел, че декларираната от И. Х. Т. причина да напусне С. е с личен, социално – икономически характер и е извън обхвата на ЗУБ.
Предпоставките за хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1, 2 и 3 от ЗУБ са идентични с условията за субсидиарна закрила по чл. 2, б. “е“, вр. чл. 15, б. “а“, „б“ и „в“ от Директива 2011/95/ЕС. Такава международна закрила може да се предостави на чужденец, за който има сериозни основания да се смята, че ако бъде изпратен обратно в държавата му на произход, или при лице без гражданство – в държавата на предишното обичайно местопребиваване, то той би бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като: 1) смъртно наказание или екзекуция; 2) изтезание, нечовешко или унизително отношение, или наказание; или 3) тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт, и които не могат или поради такава опасност не желаят да получат закрила от тази държава. Понятието „реална опасност“ (‘real risk’) не е дефинирано, нито има трайно възприето негово тълкуване в юриспруденцията на С. и/или СЕС. Смята се, че то определя стандарта на доказване при субсидиарната закрила, като по правило изключва рискове, свързани единствено с общата ситуация в държавата, тези, чието настъпване е само възможно или е така далечно, че е нереално. С понятието „тежки посегателства“ (‘serious harm’) се означава естеството и интензивността на засягане на правата на човека, като трябва то да е с достатъчна сериозност (суровост). Извън изброените по-горе три вида посегателства, субсидиарна закрила не може да се признае за никакъв друг вид вреда, дискриминация и/или нарушение на човешки права.
Основателни са мотивите на административния орган, че твърдения, които да са свързани с посочените по – горе предпоставки не са направени от жалбоподателя И. Х. Т.. Липсват изявления, които да водят до извод, че той е бил принуден да напусне или да остане извън страната си на произход по причина на реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унизително отнасяне.
Сигурността на държавата по произход търпи непрекъснато развитие и промяна, като всеки решаващ орган или съд трябва да отчита ситуацията такава, каквато е към момента на решаване на спора пред него. В този смисъл и доказателствата за действителното положение, от които да се

направи извод за сигурността за живота на търсещия убежище, трябва да са актуални. В случая, за да отхвърли молбата за закрила, решаващият орган се позовава, както на твърденията, направени по време на интервюто, така и на фактите, които се съдържат в справките за Сирийската арабска република на Дирекция „Международна дейност" на ДАБ – МС.

В решението си административният орган е приел, че за И. Х. Т. не се доказва специфичен риск по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Административният орган е извършил преценката си по прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, въз основа на обективираната в Справка с вх. № МД – 02 – 77 / 03.02.2025 г., изготвена от дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС и Справка с вх. № МД – 02 – 60 / 29.01.2025 г., изготвена от дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС, информация относно актуалното положение в С..

Административният орган е приел, че в резултат на предприета офанзива от бунтовниците, на 08.12.2024 г. президентът Б. А. е напуснал С.. Властта е поета от групировката „Х. Т. ал Ш.“, която сформира временно правителство.

Въз основа на информацията в справките се прави констатация, че представителите на бившия сирийски режим продължават да се помиряват и да уреждат статута си с временното правителство на страната. „Х. Т. ал Ш.“ обявяват обща амнистия. На 21 декември 2024 г. сирийският вестник *Al Watan* съобщава, че най –малко 34 000 бивши членове на режима на А. са подали заявление за уреждане на статута си в центровете в осем провинции, като най – малко 20 000 от тези кандидати произхождат от „крепостите“ на бившия режим в провинциите Л. и Т..

На 19.12.2024 г. Генералният секретар на ООН А. Г. говори пред репортери пред Съвета за сигурност. Той потвърждава ангажиментите на ООН да подкрепя С. през предстоящия преходен период. При служебното правителство политическият процес трябва да следва принципите, изложени в резолюция 2254 на Съвета за сигурност, която предоставя пътна карта за този преход и призовава за прекратяване на конфликта, установяване на несектантско управление и свободни и честни избори, които да се проведат в рамките на 18 месеца. А. Г. казва още: Всички общности трябва напълно да бъдат интегрирани в новата С.. Специалният пратеник на ООН за С., г – н Г. П., посещава Д. за среща с лидерите на фракциите в С., включително „Х. Т. ал Ш.“, където отбелязва, че има „много надежда сред цивилните за началото на С.. Нова С., която в съответствие с резолюция 2254 на Съвета за сигурност ще приеме нова конституция, която ще гарантира, че има социален договор, нов социален договор за всички сирийци“, допълва П..

С оглед на информацията, не се установяват разширенията, които са дадени в решение на Съда на Европейските общности (С.) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07 и тълкувателно решение на СЕС от 30 януари 2014 г. по дело № С – 285 / 12 по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Директива 2011 / 95 / ЕС. Разширенията в тези актове се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

При своето произнасяне съдът съобрази и справката с вх. № МД –02 – 200 от 08.04.2025 г. на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ (л. 86 - 91 от делото) относно: „Актуална обществено – политическа ситуация (към 08.04.2025г.) представена в съдебно заседание от 22.04.2025 г. В нея е посочено, че в резултат на предприета офанзива от бунтовниците, на 27.11.2024 г. групировката „Х. Т. ал Ш.“ предприема голяма офанзива в С., след което сформира временно правителство, а Б. А. напуска страната. На 2 март 2025 г., съгласно изявление на сирийското президентство, новите власти в С. обявяват сформирането на седемчленен комитет за изготвяне на конституционна харта за управление на прехода към демокрация. Новите управляващи са съсредоточени върху възстановяването на С.. Президентството обявява „сформирането на комисия от експерти“, включваща две жени, натоварена с изготвянето на „конституционната декларация, която регулира преходната фаза“ в С.. Седемчленна комисия „ще

внесе своите предложения пред президента“, се казва в изявлението, без да се уточнява времева рамка.
В статия на *BBC news* от 9 март 2025 г. се посочва, че лидерът на С. А. ал – Ш. официално обещава да потърси отговорност на всеки, замесен в нараняване на цивилни след дни на сблъсъци, при които се твърди, че сирийските сили за сигурност са убили стотици цивилни от алауитското религиозно малцинство.
На 13.03.2025 г. временният президент на С. - А. ал Ш., подписва конституционна декларация, в която се посочва, че ислямската юриспруденция е основният източник на законодателството, а не „основен източник“. С декларацията е уредено разделянето на властите и съдебната независимост, като се гарантират правата на гражданите, свободата на изразяване и свобода на медиите.
Сирийският президент А. ал – Ш. обявява преходно правителство, като назначава 23 – ма министри в нов разширен и приобщаващ кабинет. К., обявен на 29 март 2025 г., включва г – н Я. Б., алауит, назначен за министър на транспорта, и г. н. Амгад Б., представител на общностите на друзите, който ще ръководи министерството на земеделието. Известната опозиционна фигура, г – жа Х. Кабават, член на християнското малцинство в С. и дългогодишен противник на Б. А., е обявена за министър на социалните въпроси и труда и става първата жена, назначена от ал – Ш..
Правителството няма да има министър – председател, като се очаква А. ал – Ш. да ръководи изпълнителната власт, а в реч, отбелязваща сформирането на кабинета, той казва: „Формирането на ново правителство днес е декларация за нашата съвместна воля за изграждане на нова държава“. Новите управляващи в С. са подложени на натиск от З. и арабските страни да сформират правителство, което да включва в по – голяма степен разнообразните етнически и религиозни общности в страната. Този натиск се увеличава след убийствата на стотици цивилни алауити – малцинствената секта, от която произлиза свалените бивш президент Б. А. – при избухнало насилие по западното крайбрежие на С. през м. март 2025 г. Пак през март в С. е приета конституционна декларация, предназначена да служи като основа за междинния период, ръководен от А. ал – Ш..
В бюлетин на Върховния комисариат за бежанците на ООН се посочва, че считано от 08.12.2024 г., към 27 март 2025 г., 371 900 сирийци са се завърнали обратно в С., и общият брой на завърналите се сирийци от началото на 2024 г. е 732 700 души. Същевременно от 27.11.2024 г. насам около 926 000 вътрешно разселени лица са се завърнали в районите си по произход. По данни на вицепрезидента на Република Турция, след събитията на 8 декември 2024 г. 145 639 сирийци са се върнали доброволно от Турция в С.. ВКБООН поддържа ежедневно присъствие на гранично - пропускателните пунктове в цяла С., като наблюдава тенденциите за връщане и предоставя информация, вода и достъп до интернет. Три големи пункта са затворени, поради големите щети, които са им нанесени. Комисариатът продължава да предоставя помощ чрез своите обществени центрове. Към 03.04.2025 г. ВКБООН изчислява, че от 8 декември 2024 г. насам около 372 550 сирийци са се върнали обратно в С.. Новото временно правителство поставя акцент върху възстановяването на държавата, като основните приоритети включват борба с корупцията, съживяване на институциите, укрепване на икономиката и привличане на сирийски професионалисти.
Приетата по делото справка вх. № МД –02 – 200 от 08.04.2025 г. на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ е изготвена в съответствие с „Методологията на Агенцията на Европейския съюз за убежището (бивше наименование Европейска служба за подкрепа в областта на убежището) за изготвяне на информация за страните на произход“.
Справката се кредитира от настоящия състав. Съгласно чл. 21, т. 7 от Устройствения правилник

на ДАБ, Дирекция „Международна дейност“ изготвя и актуализира аналитични доклади и справки за сигурните държави по произход, за кризисните райони и за бежанските потоци. Следователно приетата по делото справка е изготвена от компетентен орган и в кръга на властническите му правомощия. Справката представлява официален писмен свидетелстващ документ. Тя удостоверява, че лицето, което е изготвило справката, при извършваната от него проверка е установило именно фактите, удостоверени в тях.

Съдът намира, че в посочената по – горе справка не се съдържа информация, която да опровергава изводите на административния орган, че в района му на обичайно пребиваване, жалбоподателят И. Х. Т. би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. От справката не се установява в С. да съществува безогледно (безразборно) насилие. Не се установява то да достига до толкова високо ниво и съответно да се изисква по – ниско ниво на отделни елементи, за да се констатират съществени основания, въз основа на които да се смята, че цивилно лице, върнато на територията на страната си на произход, ще бъде изложено на реална опасност от тежки посегателства, изразяващи се в тежки заплахи срещу живота или личността му по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, респ. чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС.

Съдът съобрази и Справка с вх. № МД – 02 – 160 от 14.03.2025 г. на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС относно въпросите: Подлежат ли на наказания лицата, неявили се за отбиване на редовна военна служба ? Имат ли възможност лицата, които не се явят на военна служба, по тяхно желание да бъдат освободени от същата ?

Както вече беше посочено, не се установяват разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (С.) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07 и тълкувателно решение на Съда на ЕС от 30 януари 2014 г. по дело С – 285 / 12 по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Директива 2011 / 95 / ЕС, които се преценяват във връзка с прилагането единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Последната разпоредба гласи, че хуманитарен статут може да се предостави, ако съществуват тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Според мотивите на решението на Съда на Европейските общности (С.) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07, наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самия факт на пребиваване, е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи. Обоснован е изводът на административния орган, че за И. Х. Т. не съществува реален риск от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, поради което искането за международна закрила и в тази част е неоснователно.

Съгласно чл. 9, ал. 5 от ЗУБ, хуманитарен статут може да не се предостави, когато в една част на държавата по произход не съществува реален риск чужденецът да понесе тежки посегателства, при което той може сигурно и законно да пътува и да получи достъп до тази част на държавата, както и може основателно да се очаква да се установи там.

Съгласно пълзящата скала, посочена в т. 39 на решението на Съда в Л., в колкото по – голяма степен молителят съумее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, които имат пряко отношение към личното му положение, толкова по – слаба ще трябва да е степента на безогледното насилие за него. В т. 39 от тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (С.) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07 дословно е посочено следното: В това отношение следва да се уточни, че колкото по-способен е евентуално молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по-ниска ще

бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарната закрила. В конкретния случай жалбоподателят по никакъв начин не успява да докаже, че е конкретно поставен в ситуация на опасност. Липсва индивидуализация на заплаха срещу него.
Преценено съвкупно с всички доказателства по делото това означава, че за жалбоподателя явно не съществуват никакви обстоятелства, които да имат пряко отношение към личното му положение. Не се посочват конкретни факти, които да водят до извод, че лично за И. Х. Т. съществува реална опасност. Основният мотив на И. Х. Т. е социално - икономическият. Същият заявява, че не иска да служи в сирийската армия. Това обстоятелство обаче не е такова, че да води до признаване на хуманитарен статут.
Посоченото означава, че за да се предостави хуманитарен статут на И. Х. Т., безогледното насилие в С. трябва да е изключително. Видно от приетите по делото справки в С. няма безогледно насилие. Споделя се изводът на административния орган, че не се установява спрямо чужденеца да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на С., той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут. В този смисъл е налице и формирана практика на ВАС (Решение № 13735 от 17.12.2024 г. по адм. д. № 10324 / 2024 г. по описа на ВАС, Трето отделение; и Решение № 2110 от 04.03.2025 г. по адм. д. № 11636 / 2024 г. по описа на ВАС, Трето отделение).
За жалбоподателя И. Х. Т. липсват предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ. Жалбоподателят не е заявил член на семейството му да има предоставен статут в Република България.
Не са налице и условията за хуманитарен статут по други хуманитарни причини (чл. 9, ал. 8 от ЗУБ). Жалбоподателят не се позовава на причини от хуманитарен характер. Причините от хуманитарен характер трябва да са такива, че да разкриват реална опасност от посегателство върху личността на чужденеца, който кандидатства за получаването на статут. Такава реална опасност по делото не се установява.
Материалният закон в случая е спазен – отхвърлянето на молбата на И. Х. Т. за предоставяне на международна закрила, не противоречи на чл. 8, ал. 1 и 9, чл. 9, ал. 1, 6 и 8, чл. 13, ал. 1, т. 1, т. 12 и т. 14 от ЗУБ, нито на транспонираните с тях разпоредби на Директива 2011 / 95 / ЕС.
По изложените съображения, съдът приема оспореното Решение № 2484 / 13.03.2025 г. на Председателя на ДАБ при МС, с което е отказано да се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на търсещия закрила, за законосъобразно издадено, без отменителни основания по чл. 146, т. 1 – 5 АПК, вр. чл. 91 ЗУБ. Жалбата е неоснователна и като такава трябва да се отхвърли съгласно чл. 172, ал. 2, пр. 4 – то АПК, вр. чл. 91 ЗУБ.
С оглед на гореизложеното и на основание, АССГ, Първо отделение, 45 – ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. Х. Т., гражданин на С., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], срещу Решение № 2484 / 13.03.2025 г. на Председателя на ДАБ при МС, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ, е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут по реда на ЗУБ.
Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.